

slesvigske Krig have haft Adgang til at faa Erindringsmedaillen om Felttoget. Dette er en virkelig Hædersgave. Den blev given som Bevis paa, at den paagældende havde godtgjort at have deltaget i Felttogene, og den bæres af den paagældende som en Anerkendelse, fordi han har deltaget i Krigen. Der have vi en Hædersgave. Men jeg formaar ikke at se, at man derigennem, at man udbetaler 100 Kr. til et Menneske, kan sige, at man giver ham en Hædersgave, en Gave, der er til Hæder for ham. Det begriber jeg ikke. Jeg forstaar meget vel, at man kan gøre en Del af dem, der have deltaget i Krigen, Gavn ved at uddele en saadan Gave, nemlig dem, der trænge til de 100 Kr., men dette er den mindre Del af de 16,000. Der er for mig noget ubegribeligt i, at man for at give Understøttelse til dem af Deltagerne, der trænge, og som altsaa er den mindre Del, skal gaa hen og give et tilsvarende Beløb til dem, der ikke trænge, og det er den større Del.

Dette er min Stilling til Sagen, at det er mig umuligt at afvinde denne Foranstaltning nogen Sympati. Jeg kan ikke faa Blikket op for, hvad der skal ligge i denne Hædersgave, og for saa vidt er det mig ligegyldigt, om Beløbet skal udbetales i en ny Hundredekroneseddell eller i et blankt Guldstykke. Dette gør for mig ingen Forskel, da det dog er Pengebeløbet, der spiller Hovedrollen. For øvrigt maa jeg henvisse til, at man kunde være gaaet en anden Vej, idet man kunde have stillet et Beløb til Raadighed til Anvendelse til dem, der have deltaget i den første slesvigske Krig, og som trængte til Hjælp. Man vilde ved en saadan Understøttelse have vist dem et Hensyn, som man gerne kunde kalde en Hædersgave i Anledning af Krigen, idet man vilde søge at afhjælpe deres Nød netop paa Grund af, at de havde deltaget i Krigen. Jeg kunde have forstaaet, om man var gaaet den Vej. Jeg har ikke haft Lejlighed til nærmere at overveje, hvorledes dette kunde være praktiseret; men hvis man var kommen med et Forslag, som gik i den Retning, ved hvilket der altsaa for det enkelte Aar var stillet til Regeringens Raadighed et større Beløb til Understøttelse for de Deltagere i den første slesvigske Krig, som vare i Trang, saa skulde jeg gerne have taret Tanken op og gjort mit for at iklæde den en Form, hvori man kunde slutte sig til den. Men saaledes som Forslaget foreligger her, kan jeg paa Ministeriets Vegne ikke slutte mig dertil. Jeg har — efter hvad jeg her har

sagt — ikke videre Opfordring til at komme ind paa Detailbestemmelserne i Lovforslaget. Gaar Lovforslaget videre, skal jeg naturligvis dog være villig til at yde min Medvirkning til at faa Lovforslaget bragt i den bedst mulige Form; men jeg finder ikke Anledning til at komme ind paa de i øvrigt ikke faa Indvendinger, jeg i øvrigt har at gøre mod Lovforslaget og dets Redaktion.

K. M. Klausen: Det vil være ærede Medlemmer bekendt, at allerede under Finanslovens tredje Behandling havde vi to Spørgsmaal til Behandling, der havde en vis Lighed med det, som foreligger her. Her er der nemlig ogsaa Tale om at mindes Krigen 1848—49—50 og Aanden fra 1848. Det ene af disse Forslag gik, som bekendt, ud paa, at der paa Finansloven skulde stilles 4,000 Kr. til Raadighed, og dette Beløb skulde anvendes til Fester og navnlig Festmiddage for Officerer rundt omkring i Officersforeningerne. Jeg var en bestemt Modstander af dette og mente ikke, at det var en heldig Maade at mindes Krigen paa. Jeg talte og stemte altsaa derimod. Der var ligeledes et andet Forslag fremme om, at Staten skulde yde 5,000 Pd. Metal for deraf at lade støbe et Monument til Ære for Krigen og Aanden fra 1848. Det var jeg ogsaa en Modstander af og talte imod det, og vi Socialdemokrater stemte ogsaa imod det. Dette var, fordi jeg ingen Oplysninger havde om, hvorledes det paagældende Monument skulde se ud, men efter hvad jeg havde hørt fra anden Side, skulde det være en Krigerskikkelse, der skulde fremstilles, og jeg synes ikke, der er Anledning til at mindes denne Tid paa en saadan Maade. Derimod tillod jeg mig ved Finanslovsforslagets tredje Behandling at fremsætte en anden Tanke, nemlig den, om man ikke i denne specielle Anledning kunde mindes alle de gamle Krigere, som havde været med, og denne Tanke fandt straks Tilslutning hos det ærede Medlem for Herning (R. Nielsen) og fra den ærede Ordførers Side. Det, som ved denne Lejlighed blev udtalt, er jo egentlig det, der har faaet sit Udtryk ved dette Forslag. Det er jo saaledes, at mange af de Folk, der vare med i Krigen, ere meget fattige Folk. Det er blevet oplyst, at der skulde være 16,000 tilbage af dem. Efter de Oplysninger, som ere tilstillede Finansudvalget, maa en Tredjedel af dem henregnes til fattige Folk, som nyde offentlig Understøttelse, enten Fattighjælp eller Alderdomshjælp, og af de øvrige 10,000 mener man, at Halvdelen er uformuende. Vi se altsaa,